

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul IX.

București, 1929.

No. 3.

Principii biblice asupra ordinii și a păcii.

O UȘA PRIN CARE DUȘMANUL CAUTA SA INTRE IN COMUNITATE.

În prima parte a articolului nostru am accentuat, că spiritul independenței și al dezorganizației nu poate fi spiritul lui Hristos. Acest spirit a căutat totdeauna să pătrundă în Comunitate. Există însă posibilitatea de a-i închide ușa. Despre aceasta cetim în „*Experiențe și Viziuni*“, pag. 107:

„Eu văzui, că această ușă, prin care intră dușmanul pentru a turbura și a neliniști turma, poate fi închisă. Eu întrebai pe înger, cum s'ar putea face aceasta. El zise: „Comunitatea trebuie să alerge la Cuvântul lui Dumnezeu și să primească instrucțiuni cu privire la organizația Comunității, ceea ce s'a scăpat din vedere și s'a neglijat!“ Aceasta este neapărat necesar pentru a aduce Comunitatea la unitatea credinții“.

Cine n'ar închide cu plăcere dușmanului ușa? Și aici ni se spune cum putem face acest lucru, adică alergând spre Cuvântul lui Dumnezeu și învățând organizația Comunității. Se accentuează că aceasta este neapărat necesar. Și tocmai fiind de o necesitate atât de mare, ne ocupăm chiar cu acest subiect. Sub cuvintele „această ușă“ trebuie de înțeles, după cum reiese clar din șirul ideilor, neștiința în privința organizației Comunității; și această împrejurare înlesnește dușmanului intrarea pentru a dezorganiza. Rezultă deslușit din acest paragraf, că diavolul se găsește mereu în căutarea persoanelor, cari au un spirit independent și sunt gata pentru a ataca principiile organizației și a-i deschide ușa. Acesta eră un pericol împotriva căruia trebuie să ne pregătim prin studiul amănunțit al organizației Comunității.

ORDINE STRICTA PE TIMPUL APOSTOLILOR.

Dela început planul lui Satan a fost să in-

tre prin această ușă în Comunitate. Acest pericol există chiar în zilele apostolilor și de aceea a fost observată cea mai strictă ordine. În „*Experiențe și Viziuni*“, pag. 103, mai cetim:

„Domnul mi-a arătat, că organizația Comunității a fost prea mult temută și neglijată... În cer domnește ordine. Ordine eră în Comunitate, când Hristos eră pe pământ, și după înălțarea Sa la cer fu observată cea mai strictă ordine din partea ucenicilor Săi. Iar acum, în acest timp din urmă, când Dumnezeu vrea să aducă pe copiii Săi la unirea credinții, ordinea e mai necesară decât oricând; căci în timp ce Dumnezeu unește pe copiii Săi, Satan împreună cu îngerii lui, își dă foarte multă silință, să împiedice și să nimească această unire“.

În zilele apostolilor lucrătorii independenți n'au fost recunoscuți de către Comunitate. Se zice, că cei ce ieșiau să boteze și să împartă Sfânta Cină au fost mai întâiu deosebiți și întăriți prin binecuvântare. Acest fapt, care-l găsim în Noul Testament atât de clar descris, este remarcat prin Spiritul profetic în modul următor:

„Eu văzui, că biserica din zilele apostolilor eră în pericol de a fi înșelată și dusă în rătăcire de învățători mincinoși. De aceea frații alegeau bărbați, cari aveau o mărturie bună, ca fiind capabili să conducă bine casele lor proprii, să mențină ordinea în familiile lor și să lumineze pe aceia, cari erau în întunec. Ei întrebau în această privință pe Dumnezeu, și pe urmă acești bărbați erau deosebiți prin punerea mâinilor în unire cu Comunitatea și cu Spiritul Sfânt. După ce primiau astfel însărcinarea lor dela Dumnezeu și confirmarea din partea Comunității, aceștia se duceau și botezau în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; ei se îngrijeau de orânduirile casei lui Dumnezeu, slujiau descori sfinților, oferindu-le simbolul trupului sfânt și al sân-

gelui vărsat al Mântuitorului răstignit, și făceau aceasta pentru a păstra vieața și moartea Sa vie în amintirea copiilor iubiți ai lui Dumnezeu". „Experiențe și Viziuni“, p. 107.

O AVERTIZARE IMPOTRIVA SOLILOR TRIMIȘI DE EI ÎNȘIȘI.

Fiindcă suntem expuși aceluiaș pericol, căruia a fost expusă și Comunitatea din timpul apostolilor și ivindu-se ici și colo soli, cari nu sunt prieteni ai organizației Comunității ci merg independenți de Comunitate și afirmă chiar, că oricine ar putea boteza, fiind el singur botezat.

Avertizarea sună:

„Acești soli trimiși de ei înșiși sunt un blestem pentru lucrare. Suflete sincere își pun încrederea în ei, socotind că acești soli urmează și fac totul după voința lui Dumnezeu și sunt trimiși cu știrea și consimțământul Comunității. Deaceia ei le îngăduie, ca să le împartă Sfânta Cină și fiindcă li s'a lămurit datoria de a face „faptele cele dintâi“ le dau voie acestor soli să și boteze“. „Experiențe și Viziuni“, pag. 105.

Această mărturie este într'adevăr lămurită și nu poate fi înțeleasă greșit. Acești soli trimiși de ei înșiși nu sunt recunoscuți de către Comunitate, însă totuș botează și împart chiar Sfânta Cină. Spiritul profetic îi numește un blestem și nicidecum o binecuvântare pentru lucrare. Noi avem în privința aceasta foarte puține greutăți, fiindcă observăm în Comunitate principiile biblice ale organizației.

INTĂRIREA PRIN BINECUVANTARE,

Intărirea prin binecuvântare a solilor și slujbașilor Comunității formează o parte însemnată din organizația Comunității și se bazează numai pe Noul Testament. Primul pas în organizarea Comunității a fost întărirea prin binecuvântare a celor doisprezece apostoli. Evanghelistul Marcu scrie: „In urmă, Isus S'a suit pe munte, a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimeată să propovăduiască“. Marcu 3, 13. 14. Despre întărirea prin binecuvântare a apostolilor cetim din Spiritul profetic:

„Chemarea celor doisprezece reprezintă primul pas în organizarea Comunității, care după înălțarea la cer a lui Hristos, trebuie să îndeplinească lucrarea Sa pe acest pământ... Inchipește-ți această scenă mișcătoare! Privește majestatea cerului, înconjurată de cei doisprezece, pe cari i-a ales, El vrea să-i deosebească acuma pentru lucrarea Sa“. „Faptele Apostolilor“, pag. 17.

Intărirea prin binecuvântare a avut loc dis-

dedimineață, în ziua înaintea predicii de pe munte:

„Pe un munte, în apropiere de Marea Galileii, Isus petrecuse noaptea singur în rugăciune pentru acești aleși. La revărsatul zilei i-a chemat la Sine și cu rugăciune puse mâinile Sale pe capetele lor pentru binecuvântare, ca să-i deosebească pentru serviciul Evangheliei. Pe urmă merse cu ei la malul lacului, unde încă din zorii zilei se adunase o mulțime mare“. „Cugetări de pe muntele fericiților“, pag. 16.

Intărirea prin binecuvântare a solilor Comunității, precum și a slujbașilor ei, formă totdeauna o parte însemnată din organizația Comunității apostolice. Înainte ca Pavel și conlucrătorul său Barnaba să fi fost trimiși în lumea păgână, au fost mai întâiu întăriți prin binecuvântare. Aceasta se făcu în Comunitatea din Antiohia și raportul respectiv sună:

„Pe când slujiau Domnului și postiau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat!“ Atunci, după ce au postit și s'au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece“. Fapt. 13, 2. 3.

Abia după această întărire prin binecuvântare au putut să boteze și să înființeze Comunități noi. Sora E. G. White scrie:

„Înainte ca acești apostoli să fi fost trimiși ca misionari între păgâni, ei au fost întăriți prin binecuvântare pentru serviciul lui Dumnezeu în mod solemn prin post și rugăciune și punerea mâinilor. Astfel primiau dela Comunitate împuternicirea, nu numai să învețe adevărul, ci să și boteze, și astfel înarmați cu deplina autoritate bisericească, să organizeze Comunități. Intărirea prin binecuvântare eră o formalitate de recunoaștere a numirii într'o slujbă încredințată și o confirmare a autorității în această slujbă. Se imprimă operei lui Dumnezeu sigiliul Comunității“. „Faptele Apostolilor“, pp. 155. 156.

Această parte a organizației a fost de sigur de o mare importanță. Intărirea prin binecuvântare a fost, după cu am văzut, primul pas în organizație și mai târziu rânduit de Spiritul Sfânt a fost „sigiliul Comunității“. Acest sigiliu a fost și este un mijloc de apărare împotriva „solilor trimiși de ei înșiși“, cari răspândesc independenți de Comunitate propriile lor păreri. Această ordine este astăzi mai necesară decât oricând; căci ni se spune:

„Unii au răspândit idea, că odată cu apropierea sfârșitului, fiecare copil al lui Dumnezeu va lucra independent de orice organizație religioasă. Însă Domnul m'a învățat, că în lucrarea noastră nu există o asemenea independență“. „Slujitorii Evangheliei“, p. 422.

PAVEL DA ÎNVĂȚĂTURII PREDICATORILOR.

Precum Pavel n'a plecat între păgâni pentru a boteză și a organiza Comunități fără a fi fost întărit mai întâiu prin binecuvântare, tot astfel nici Timotei n'a fost pus în lucrare fără întărire prin binecuvântare, căci Pavel scrie: „Nu fii nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata presbiterilor”. 1 Tim. 4, 14. Afară de aceasta apostolul îi dă instrucțiuni privitoare la întărirea prin binecuvântare a presbiterilor și a diaconilor în capitolul 3 din 1 Tim. Referitor la întărirea prin binecuvântare, îl avertizează să nu pună mâinile peste nimeni cu grabă. 1 Tim. 5, 22. Apostolul a avut conducerea generală a lucrării și a numit predicatorii pentru diferitele provincii, pe Timotei pentru Asia, după cum reiese din 1 Tim 1, 3, pe Titu l-a numit pentru Creta. Și lui i-a dat instrucțiuni în privința întăririi prin binecuvântare a slujbaşilor Comunități. Tit 1, 5. Titu, care conducea lucrarea în Creta, a primit din partea apostolului și instrucțiuni privitoare la activitatea altor lucrători, precum ne arată deslușit Titu 3, 12, 13. Intr'un sens asemănător a scris și lui Timotei, care purtă răspunderea pentru lucrarea în Asia. 2 Tim. 4, 11.

Principiile organizației din Comunitate sunt arătate în Sfânta Scriptură; deasemenea în privința aceasta primim multe lămuriri și prin Spiritul profetic. Apostolul Pavel a atribuit acestor principii o mare însemnătate și a dat membrilor Comunității următorul sfat: „Să vă îndepărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială”. 2 Tes. 3, 6. În zilele apostolilor a fost observată o strictă ordine, după cum ne zice Spiritul profetic. Astfel este și datoria noastră, după sfatul marelui apostol, să ne îndepărtăm de orice „frate”, care lucrează independent și răspândește ca sol trimis de el însuș, propriile sale păreri, fie în scris fie verbal.

RESPECTUL CUVENIT PENTRU FIECARE MEMBRU ȘI STIMA DEOSEBITA PENTRU PAREREA FIECARUI SLUJBAȘ.

Apostolul Pavel ne recomandă un principiu foarte însemnat al Comunității creștine, zicând: „In smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuș”. Fil. 2, 3. Spiritul comuniunii este un spirit al consfăturii și al respectului. Pentru slujbașii Comunității apostolul cere o stimă deosebită. El zice: „Vă rugăm fraților, să priviți bine pe ceice se ostense între voi, cari vă cârmuiesc în Domnul, și cari vă sfătuiesc”. 1 Tes. 5, 12.

În armonie cu învățăturile apostolului sunt și multe îndemnuri din mărturiile adresate Comunității din urmă. Noi cetim:

„Comunitatea (din Tesalonic) era organizată conform orânduielilor și erau numiți slujbași pentru a servi ca predicatori și diaconi. Erau însă câțiva membri încăpățânați și violenți, cari nu voiau să se supună aceluia, ce ocupau poziții la conducere. Nu numai că ei pretindeau dreptul de-aș avea părerea lor proprie, dar ei pretindeau și dreptul de a impune în public Comunității părerile lor. Din această cauză Pavel atrage atențiunea Tesalonicenilor asupra respectului și stimei, care se datorează aceluia, ce au fost aleși spre a ocupa poziții de conducere în Comunitate”. 2 Tes. 3, 6. „Faptele Apostolilor”, pag. 251.

„În Comunitate au existat totdeauna astfel de oameni, cari tindeau mereu către independența individuală. Lor pare că le este imposibil de a recunoaște, că independența spiritului înclină ușor într'acolo, să umple pe om cu încredere în sine, ca să pună temeiul mai mult pe părerea sa proprie, decât să respecte sfatul și părerea fraților săi, mai ales părerea aceluia, pe cari Dumnezeu i-a chemat la conducerea Comunității Sale. Dumnezeu a înzestrat Comunitatea Sa cu deosebită putere și autoritate, pe care nu e nimeni îndreptățit a o disprețui sau nesocoti; căci cine face aceasta, disprețuiește glasul lui Dumnezeu”. „Faptele Apostolilor”, pag. 158.

„Dușmanii cei mai înverșunați, pe cari îi avem, sunt cei ce caută să distrugă influența păzitorilor depe zidurile Sionului. Satan lucrează prin agenții săi. El depune străduințe serioase. El lucrează după un anumit plan și agenții lui sunt de acord cu el... Fii precaut, ca să nu fii printre aceia cari ajută pe dușmanul lui Dumnezeu și al oamenilor, răspândind vești mincinoase, criticând și opunându-te cu înverșunare”. „Mărturii” Vol. 5, pp. 294, 295.

Cât de însemnat este deci, să ținem seamă și să înțelegem principiile sfinte ale comuniunii creștine! Cine biruiește propria sa inimă rea, care este după Ieremia 17, 9 „nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea”, acela va avea cu atât mai mult respect și o mai mare iubire pentru cei ce sunt în jurul lui. „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând”. Fil. 2, 1, 2.

D. N. W.

Cele aparținătoare Domnului.

Intrebarea dacă porunca zecimii își mai păstrează valabilitatea și în Noul Testament, este una din adevărurile mult discutate în creștinătatea noastră de astăzi. Cei mai mulți creștini refuză această întrebare, motivând, că instituirea zecimii a fost dată numai pentru era iudaică, și a fost desființată împreună cu legea ceremonială.

În cele următoare însă dorim să cercetăm chestiunea aceasta în lumina Bibliei, singura directivă a credinței creștine, și în lumina Spiritului profetic. Darea zecimii are o bază religioasă și este o contribuție religioasă.

ORIGINA ÎNVĂȚĂTURII DESPRE ZECIME

poate fi urmărită până în trecutul cel mai îndepărtat. Instituirea zecimii nu și-a luat fînța cu fiii lui Izrail. Originea ei se află în timpuri mult mai îndepărtate. Aflăm, chiar că *Abram* a plătit zeciuiala către *Melhisedec*, Preotul Celui Prea Înalt. 1 Moise 13, 20.

Jacob, fiind în mari strâmătorări, a făcut Domnului o juruință, că li va da zeciuială dela tot ce îi va da. 1 Moise 28, 20—22. *Jacob* L'a cunoscut pe Dumnezeu, ca pe Dătătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite, ca pe Creatorul și Stăpânul a tot. El a fost gata de a-L recunoaște ca atare prin faptul, că L-a redat zecimea.

Poporul Izrail avea o poruncă de a plăti zecimea; aceasta reiese clar din 3 Moise 27, 30—34. Această zecime se referea la toate veniturile cum și la toate produsele din cereale, fructe, animale, etc. Sub preoția *Leviților* zecimea a fost dată pentru serviciul Sanctuarului, deci pentru progresul planului de mântuire al lui Dumnezeu pe pământ.

Acum, ce ne spun *Profeții* asupra acestui punct? Orice adevăr biblic trebuie să fie întemeiat pe *Apostoli* și *Profeți*.

Pe timpul *Profetului* *Neemia* fiii lui Izrail s'au fost abătut dela Lege. Ei nu mai țineau *Sabatul* și nici zecimea n'o mai plăteau, așa, că *Leviții* și cântăreții erau nevoiți să plece fiecare la ogorul său, ca să muncească. Atunci *Neemia* a muștrat pe dregători, și le-a zis: „Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?” Și a strâns pe *Leviți* și pe cântăreți,

și i-a pus iarăși în slujba lor. Atunci tot Iuda a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn“. *Neemia* 13, 11, 12. Apoi au fost puși bărbați credincioși și sinceri, să administreze aceste lucruri.

Profetul *Maleahi* la fel îi pune poporului Izrail la inimă zecimea și darurile, îndemnându-i în mod serios la credincioșie în privința aceasta. *Mal.* 3, 8—10. Poporul lui Dumnezeu în acest timp se găsea în captivitatea babiloniană, și se abătuse dela căile și poruncile lui Dumnezeu. Și după cum în timpul acela venise îndemnul a-L servi lui Dumnezeu în toate poruncile și căile Sale, tot la fel și astăzi sună strigătul cel mare prin solia *Adventă*.

ZECIMEA, O PIATRA DE ÎNCERCARE PENTRU OM.

Sabatul și zecimea sunt două pietre de încercare a credincioșiei față de Creatorul și Susținătorul omenirii, Dumnezeu, Creatorul, este proprietarul de drept al acestui pământ, și al tuturor lucrurilor aflătoare pe el. *Ps.* 24, 1. Dumnezeu pretinde dela noi a șaptea parte din timpul nostru și a zecea parte din tot venitul nostru. *Profetul* *Neemia* a început pe timpul său o reformă completă în privința acestor două porunci, în scopul de a le reintroduce în popor. *Neemia* cap. 13.

Prin păzirea poruncii *Sabatului* recunoaștem pe Dumnezeu de Creator și Stăpân, iar prin respectarea poruncii referitoare la zecime îl recunoaștem de Posesorul de drept al acestui pământ. Satan în toate timpurile a încercat, să abată pe oameni dela Dumnezeu prin necredincioșie în aceste două lucruri.

Mulți preținși creștini nu vor să recunoască, ceea ce nu este scris în Noul Testament.

Pe ce și-a întemeiat Mântuitorul învățăturile Sale? El deseori s'a referit la *Moise* și la *Prooroci*. *Ioan* 5, 39. 45—47; *Luc.* 24, 25—27. 44—47; 4, 1—13.

CE A ZIS ISUS CU PRIVIRE LA ZECIME?

„Vai de voi, cărturari și farisei fătarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din măr și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila

și credințioșii; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute". Isus a muștrătat aici pe farisei, pentru că ei voiau să păzească porunca Sabatului literalmente atât de sever, prin aceasta pierzând din vedere adevăratul sens al poruncii, și desființându-o prin porunci omeștii. Mat. 16, 6—9. Ceva cu totul aparte eră chestiunea cu plățirea zeciuiei. Ei (Fariseii) erau atât de exacti și stricți în privința aceasta, încât plățiau zeciuiala chiar și după recolta plantelor crescute în grădină, dar „cele mai însemnate lucruri din Lege“ le lăsauf nefăcute, și anume: dreptatea, mila și credințioșia! Pentru acest motiv a zis Isus: „pe acestea trebuia să le faceți“. Isus n'a înțeles să zică, că erau prea severi în plățirea zeciuiei, și că dau prea mult; dimpotrivă, și aceasta eră o parte din aceeaș Legē care propagă „dreptatea, mila și credințioșia“. De aceea trebuie să urmăim și cealaltă parte, indicată de Isus: „și pe acelea să nu le lăsați nefăcute“. Din aceasta reiese, că Isus a considerat plățirea zeciuiei ca o datorie. Isus deci este pentru plățirea zecimii, și nu împotriva ei.

CE ZIC URMAȘII SAI, APOSTOLII, LA ACEASTA?

Și ei tot la fel se referă la Moise și la Profeți. Fapt. 24, 14; 28, 22—25; Rom. 4, 3; 2 Petr. 1, 19; 1 Ioan 2, 7—8. Fapt. 15; 21; 26; și 27. Pentru ei în toate privințele Scriptura, pe acele timpuri Vechiul Testament, a fost decisivă. Nimeni din cei cari servesc Domnului, nu va contrazice cele spuse de Scriptură.

În 1 Cor. 9, unde apostolul Pavel scrie de ajutorarea Lucrătorilor, el se referă la Legea lui Moise: „... în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura bouului, care treieră grâul!“ Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel. Dacă Dumnezeu îngrijește chiar și de boi, cum să nu îngrijească cu mult mai mult de servii Săi? El trimite servii Săi, și apoi să nu îngrijească de ei? Aceasta de mult a făcut-o dejă. „Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sânt hrăniți din lu-

crurile dela Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte dela altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăească din Evanghelie“. 1 Cor. 9, 13, 14.

SISTEMUL DE ZECIME PENTRU TOATE TIMPURILE.

Un sistem, clădit pe principii, cari sunt atât de veșnice, ca și Legea lui Dumnezeu, n'ar trebui să fie privit cu indiferență, fiindcă nu poate fi considerat ca fiind de origină omeșească și ca fiind numai o umbră preînchipuitoare. Ea trebuie să fie o forță în timpul cât durează epoca Evangheliei, până ce va fi atins scopul, căruia i-a fost adaogată, spre a-i servi de mijloc.

Spiritul profetiei spune următoarele în privința aceasta:

„Sistemul zeciuiei n'a luat ființă împreună cu legile umbrei, pe timpul lui Moise. Planul lui Dumnezeu în cadrele sistemului de zeciuială în simplitatea sa este minunat și unic. Toți ar trebui să'l accepte cu tărie de credință și să'l considere ca fiind dat de Dumnezeu“. Mai cetim: „În aceeaș măsură, în care Dumnezeu ne-a binecuvântat, ne și cere, ca noi să sprijinim lucrarea Sa prin zecime. Această instituție hotărâtă a fost înființată de Domnul nostru Isus Hristos. „Mărturie“, Vol. VI. p. 384.

„Sistemul zecimii este mai vechi decât timpurile lui Moise. Încă în timpurile înainte de ce Dumnezeu să-i fi dat lui Moise un anumit sistem preînchipuitor al serviciilor divine, ba chiar până la timpurile lui Adam. În loc de a crede, că porunca zecimii este scoasă din vigoare, ar trebui să o împlinim, cu atât mai vărtos, încât lucrarea Domnului astăzi trebuie săvârșită cu un zel mai mare, ca nicidecum până acum, pentru ca în curând să poată fi încheiată“. „Mărturie“, Vol. III. p. 393.

Din acestea vedem clar, că zecimea este de origină divină, și că deci nu există nici un motiv, ca să modificăm sau să o desființăm înainte de încheierea lucrării pentru salvarea sufletelor.

Q. F.

Organizația Școlii Comunității.

(URMARE.)

Viețată spirituală mai multă, aceasta eră tema pusă în Curierul Misionar No. 1. Aceasta înseamnă, că noi răspândim în jurul nostru—prin purtarea noastră creștină—convingerea, că noi venim dela o școală foarte înaltă, unde am învățat cele mai frumoase maniere; sau, că noi aparținem cu adevărat unei familii foarte alese: „rude cu Dumnezeu“.

Această purtare plăcută și serioasă în școală, convinge pe cei ce vin să ne viziteze, că școala aceasta, trebuie să fie Școala lui Dumnezeu și că Învățătorul, trebuie să fie cu adevărat Hristos. Și atunci, mulți venind, și gustând „cât de bun este Domnul“... vor veni și mai departe, să se pregătească cu noi, pentru „căminurile cerești“.

Ei vor simți încrederea, ca să-și aducă și copiii cu ei, și în curând vor chema pe rudele și vecinii lor, ca să vie. să guste și ei, „cât de bun este Domnul“!

Cam așa se petrec lucrurile în comunitatea sorei A. — despre a cărei destoinicie vă vorbiam în rândul trecut. Această dirigintă a înțeles dela început, că chemarea sa la acest post a fost o chemare dela Dumnezeu — nu dela oameni — și simțind seriozitatea răspunderii în fața Domnului, a alergat în rugăciune serioasă și stăruitoare după făgăduința Tatălui: „după Spiritul Sfânt“. Astfel prin rugăciune, mintea sa a devenit mai clar văzătoare și inima sa a devenit tot așa de simțitoare — în „grije iubitoare“ — ca și față de proprii săi copii de acasă. Această mamă duioasă și soție îndemânică, a adus în comunitate toată capacitatea și voioșia, cu care Dumnezeu o dăruise.

Dânsa s'a consultat îndată cu Comitetul Comunității asupra persoanelor, cari ar putea să o ajute în această sfântă misiune și prin rugăciune și consfătuire, a strâns în jurul său mulți instructori, pe cari a început să-i formeze în vederea planului urmărit: creșterea spirituală a comunității și câștigarea pentru Hristos a prietenilor și copiilor; dar mai ales, câștigarea inimii altor suflete pentru Isus, pe care dânsa îl reprezintă în această mică comunitate.

Diriginta aceasta înțelesese perfect, că misiunea școlii de Sabat rămâne: câștigarea sufletelor pentru Isus.

Cu prima ocazie, când dânsa a strâns instructorii în jurul său, pentru ca să fac cunoștință cu activitatea și succesele lor din

trecut, dânsa și-a adus aminte de conversația unui bătrân predicator cu Domnul Reynold, care fusese cinci ani instructor la o clasă de copii. Dânsa a povestit astfel lucrurile:

Acum câțiva ani un predicator, cu totul prăpădit de ani, și care-și petrecuse toată viața predicând și vestind Evanghelia prin Munții Stâncoși, a fost invitat să țină locul predicatorului unei biserici din Illinois.

Soția dirigintelui școlii duminicale aflând știrea, propuse soțului său să invite pe bătrânul predicator să se instaleze la ei, și să ocupe camera profetului.

— Negreșit! zise domnul Reynold. La ce oră sosește?

— Sâmbătă la ora 4 după amiază.

— Foarte bine; voi merge în întâmpinarea sa, și ți-l voi aduce, zise negustorul îndreptându-se spre biurul său.

Și astfel, Sâmbătă la ora 4 după amiază, un bătrân predicator, ursuz și încovoiat, scobori din vagon și se văzu întâmpinat de domnul Reynold cu aceste cuvinte:

— Bună ziua, d-le. Dumniavoastră sunteți predicatorul de mâine?

— Eu, zise bătrânul.

— Minunat! voiți să mergeți la mine, zise cordial negustorul; ne place foarte mult să primim pe predicatori la noi.

Abia pornise și bătrânul evanghelist, încheind jerpelita-i redingotă pentru a se feri de vântul înghețat întrebă:

— Ei bine! d-le Reynold, ce faceți d-voastră pentru Domnul Hristos, în acest timp?

— Ei! eu cred că contribui puțin; eu sunt bătrân al bisericii, diriginte al școlii duminicale și instructorul unei clase.

— O! instructor! acesta e lucru bun! Ce fel de clasă aveți?

— O clasă de copii.

— E mult timp de când aveți această clasă?

— În curând, cinci ani.

— Dumnezeu să fie binecuvântat! strigă noul venit; și câți s'au pocăit din elevi?

Domnul Reynold stătu la îndoală, apoi răspunse încet:

— Să spun drept, nu știu.

O umbră de îndoală trecu prin mintea bătrânului. Și cum cei doi oameni intrau în casa negustorului, privindu-l lung în față, îi zise:

— Pretindeți să-mi spuneți, domnule Rey-

nold, că sunt 5 ani de când sunteți instructor al unei clase de copii, și că nu știți câți dintre ei s'au pocăit?

— Imi pare rău, dar nu știu să vă spun, repetă domnul Reynold.

— Atunci să ne rugăm! zise predicatorul, și, căzând în genuchi alături de cuier, el rugă pe Dumnezeu cu zel să verse spiritul iubirii peste domnul Reynold, și puterea Spiritului Sfânt pentru a-i aduce la Hristos.... Câteva clipe mai târziu, negustorul, aflându-se singur cu femeia sa, îi zise:

— Mario, n'am plăcere deloc de acest predicator.

— Pentru ce, nu?

— Deabia intrasem în casă când mă făcu să stau în genuchi pe coridor, și începu să se roage pentru mine, ca pentru un nelegiuit!

— Și în ce scop s'a rugat pentru tine? întrebă Doamna Reynold.

— Foarte simplu, pentrucă n'am putut să-i spun câți copii din clasa mea erau convertiți.

— Ei bine William, răspuse soția sa, poate că aveă dreptate bătrânul predicator.

Timpul de culcare sosind, domnul Reynold dădu Biblia predicatorului, și îl rugă să facă lectura pentru cultul de seara. Bătrânul deschise Biblia în capitolul 11 din Evanghelia Sfântului Marcu, și ceti delă versetul 24: „Deaceea zic vouă: Toate câte vă rugați și cereți, credeți că ați și primit, și veți aveă“.

El se opri, și adresându-se către gazda sa, îi zise:

— D-le Reynold, acest verset este pentru dumniavoastră; să ne rugăm în această seară pentru cei treisprezece copii ai dumniavoastră.

Ingenuchiară; rugăciuni arzătoare urcau către Dumnezeu, și fiecare merse să se culce, afară de domnul Reynold care nu pută să doarmă. De dimineață, a doua zi, ciocăni la ușă un străin.

— Cine este acolo? întrebă.

— Domnul Reynold, fu răspunsul.

— Cu ce vă pot servi, domnule Reynold?

— Viu să vă spun, să vă rugați pentru mine; n'am închis ochii toată noaptea, și mi se pare că dacă acești copii nu se convertesc astăzi, mă sinucid.

— Dumnezeu să fie lăudat! zise bătrânul predicator, și îndată cei doi oameni ai noștri au ingenuchiat unul lângă altul, cerând delă Dumnezeu putere de a salvă sufletele, și continuând să se roage până ce fură încredințați că Dumnezeu i-a ascultat.

În aceă dimineață, domnul Reynold deschise școala Duminecală în mod obișnuit; toți cei treisprezece erau prezenți; dar el eră foarte

măhnit și ochii săi se umplură de lacrimi, cari îl opriră să cetească textele.

La sfârșit, punând jos cartea sa, el începu să spună:

— Dragi copii, voiți să mă iertați? Iată sunt 5 ani de când eu vă conduc clasa și niciodată nu v'am rugat să dați inima voastră lui Isus. Ionele, ce zici tu? nu ești tu aproape să te convertești?

Și Ionel răspuse:

— M'am gândit de multe zile, domnule Reynold; negreșit că doresc să servesc pe Domnul Isus Hristos!

— Și tu, Mario nu dorești să dai inima ta lui Isus?

Maria a izbucnit în lacrimi, și a răspuns printre suspine:

— De când suntem în clasă în această dimineață, domnule Reynold, mă așteptam la întrebarea dumniavoastră.

Și astfel că, în acea zi, unul după altul, toți cei treisprezece s'au întors la Mântuitorul.

Această întâmplare a unui instructor, a pus o temelie bună, primei întrevederi. Instructorii au simțit, că au o Dirigință, care dorește să-i ajute, pregătindu-i temeinic pentru a-și înțelege misiunea: „câștigarea sufletelor pentru Isus“.

Dar Dirigința noastră mai eră luminată, prin întâmplarea predicatorului Moody, încă asupra unui punct descris în Curierul trecut, la subiectul „Mai multă viață spirituală“ — că adică, *numai în contact personal* prin vizite și prin rugăciuni serioase, cu interes pentru fiecare suflet — se poate garantă succesul. De aceea, dânsa, care aveă lista în mână a tuturor membrilor, a prietenilor și a copiilor, a început să încredințeze fiecărui instructor acele suflete, *pe cari instructorul ar fi avut posibilitatea să le viziteze mai deș*, și cu mai mult succes; adică, unde instructorul ar fi putut exercită o mai bună influență. Deci pe membrii școlii din localitate, i-a împărțit instructorilor din localitate; pe cei din cătunele învecinate, instructorilor de acolo, s'au din cătunele vecine.

Pentru copii mai ales, dânsa a arătat o deosebită preocupare: A ales ca dirigințe al copiilor pe un frate îndemănat, și pentru copiii cei mai mici, o soră cu răbdare și îndemănată să povestească — ca și un basm atrăgător — istorisirile biblice, făcute ca să fixeze atenția copiilor și să pună stăpânire pe voința lor. Mai ales, acești diriginți, cu instructorii lor, erau din aceea, cari înțelegeau, să lucreze mână în mână cu părinții copiilor. Părinții copiilor erau prietenii lor cei mai buni. Acești diriginți și instructori, erau preocupați în rugăciunile lor, la lucru și pe cale cu grija: Ce

voiu face mai bine, să mă împrietenesc cu copiii mei ca ei să nu se mai deslipească de mine? Cum să ajung la inima lor, ca apoi să mi-i supun prin iubire?

„Lăsați copiii să vină la Mine“. Această grijă iubitoare a Domnului răsună continuu în mintea și inima lor.

Și așa Diriginta noastră. — această destoinică mamă — care-și organizase bine gospodăria sa, pricepuse, că cheia, cu care deschidea porțile Impărăției înaintea școlărilor săi, eră temeinica organizare.

Fiecare instructor avea notat în memorie și în inimă pe fiecare școlar; îl cunoștea din tâlpi până în creștet și eră prietenul fiecăruia; inimile școlărilor se deschideau ca și lui Dumnezeu.

Acești instructori puteau oricând aduce Comitetului sau predicatorului informații complete asupra nevoilor spirituale, a stării lor sufletești, și gospodărești. Erău cei mai bunii diaconi și instructori în același timp.

Frumos! Domnul să binecuvinteze acest început de pricepere prin rugăciune, a înaltei chemări dela Dumnezeu, a acestei Diriginte cu ajutoarele sale.

(Va urmă.)

Noți pentru Comitet:

Este timpul sosit, ca școala noastră să nu fie o simplă formalitate ci o școală reală pentru educație

mintală, și spirituală. Ordinea, vine în ajutorul purtării sfinte în Comunitate, familie și societate.

Fraților, — căutați și simțiți cu noi, lăsați-vă învățați — e nevoie, să nu rămănem pe loc; cine rămăne pe loc, regresează. Noi, în fiecare an să organizăm mai bine și mai bine, tot și toate, ca într'adevăr comunitățile să devină „centre de educație și focare de lumină“ în comună și în cătunele învecinate.

Să ne rugăm unii pentru alții fraților, și orice se scrie în Curierul nostru, să fie rândueli, cari trebuiesc experimentate. Nu rămăneți pe loc, instruiți-vă. Mai ales iarna, instruiți-vă. Domnul vrea să ne desvoltăm, să propășim în toate. Dar orice progres este sigur, numai prin *Ascultare și Muncă*. Amândouă, aceste principii, au fost așezate la temelie fericirii oamenilor, și vai! ascultarea ne-a fost subjugată de vicleanul care și azi umblă răcnind.... tocmai după cei aleși.

Nu uitați, să ascultați, și să vă supuneți. Dumnezeu dorește să ne facă fericiți. Dar fără ascultare și încredere, fericirea noastră nu va fi posibilă.

„Ingrijii de lucrurile cele mai mici, ele nu sunt fără importanță în asigurarea victoriei“ — așa învăță un împărat pe căpitani săi.

Marele nostru împărat n'a neglijat ordinea, nici chiar în graba bucurii învierii și ascultarea Sa a mers până la moarte.

Ce împărat?... Câtă pildă!

Secr. Școlii de Sabat.

Misiunea Internă.

PROGRAMUL ADUNĂRII MISIONARE DIN LUNA MARTIE 1929.

Subiect: *Secretul succesului în lucrare.*

Noi, cu toții, suntem convinși din Scripturi, că trăim în zilele sfârșitului. Domnul zice: „Stau la ușe și bat“, Apoc. 3, 20; iar apostolul Pavel, asigură prin cuvintele: „Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi“. Ebr. 10, 37. Dar, cu cât mai aproape este ora ca Domnul să vină pe nori, cu atât este și primejdia mai mare, ca obosiți de așteptare, să adormim... ca cele zece fecioare! Sau, și mai grozav: Să luăm seama la spirite necurate cari să ne ocupe mintea cu fel de fel chestiuni, pierzând din vedere *ținta*.

Ținta noastră trebuie să rămăne una: *Sunt mântuit pentru a salvă!*

Fraților, nu pierdeți din ochi ținta voastră și lucrați din răpăduri — *intr'o Sfântă consacrare* — a salvă cel puțin un suflet.

Această gândire să vă preocupe în rugăciuni, — la culcare ca și la sculare — și nici un sacrificiu nu este prea mare, numai și nu-

mai „pentru a conduce prin pilda ta, prin rugăciunea ta, prin osteneala ta... un suflet la Domnul.

Spiritul profetic, ne vine în ajutor în „*Timpul și lucrarea*“ la pag. 43, și ne vorbește despre *secretul succesului*, astfel: „Numai singur ră metoda lui Hristos va da *adevăr*at succes în câștigarea contactului cu oamenii. Mântuitorul se amestecă printre oameni, ca Cel care doriă binele lor. El le arată simpatie, le făcea servicii în nevoile lor și câștigă încrederea lor. Apoi le adresă chemarea: „*Urmează-Mă*“.

Iată secretul, puneți din nou mâna pe el, și meditați, vă rugați și practicați-l.

Succesul vostru, zice Spiritul, nu va depinde atât de mult de cunoștința și de desăvârșirea voastră, cât depinde de îndemănarea voastră, în a află drumul ce duce la inima oamenilor. Fiind prietenoși și câștigând inima oamenilor, veți schimbă cugetele lor, mai repede decât ați face-o cu *cel mai abil discurs*.

„Este timpul să luăm în considerație aceste sfaturi; fără ele, lucrăm fără succes.

Spiritul profetic vine cu un sfat puternic și pentru misionarii noștri, la aceeași pagină: „Dacă s'ar întrebuiți mai puțin timp pentru predicare și mai mult timp pentru lucrare personală, s'ar vedea mai mari rezultate. Cei sărmani și săraci trebuie sprijiniți, bolnavii trebuie îngrijiți, cei întristați și părăsiți trebuie învățați, cei fără experiență trebuie sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei cari plâng și să ne bucurăm cu cei cari se bucură”.

Notă.— Punând acest punct, fratele Tachici, șeful colportorilor din Conferințele Muntenia, ne aduce știrea îmbucurătoare, de libertățile cu cari Domnii prefecti de Buzău și Dâmbovița, două județe în cari am avut multe lupte, au încurajat pe frații colportori. Au semnat cu roșu și au pus pece-tea, îndemnându-i: „mergeți... oriunde vă oprește, arătați semnătura mea”. Domnul să binecuvinteze astfel de bărbați, cari mânăți ca și căpitanul Corneliu, din Faptele Apostolilor cap. 10, înțeleg, să lucreze depe scaunul autorității la împlinirea dreptății și legalității între cetățeni.

Fraților și surorilor, amestecați-vă printre oameni, faceți cunoștințe noi, povestiți oamenilor cât de fericite sunteți voi că ați aflat pe Hristos, pe cel care poate vindeca de boala cea mai îngrijitoare — de păcat—și care ne va da, în curând, viața cea veșnică și fericirea care va rămâne în etern, pe noul pământ al păcii.

Notă pentru Diriginte.— Dirigintele lucrării misionare, care este în principiu chiar presbiterul Co-

munității, are aleasa răspundere de a veghia, ca comunitatea sa să se găsească în totul bine organizată pentru lucrare, după principiile regulamentate în broșura „Comunitatea ca organizație misionară”.

„... Jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară”. Dacă este vre-un Diriginte care nu are în mână această broșură, el seamănă cu un luptător, care are o Sabie cu două tăișuri, dar, care lipsit fiind de *degetul cel mare dela mâna dreaptă*, va fi expus să nu facă nici o lucrare cu spada sa. Comandați grabnic mica broșură și faceți ca Comunitatea voastră, ori cât de mică, să funcționeze în spiritul organizației misionare, Cereți sfaturi dela Predicatorii voștri și puteți scrii Secretarului Conferinții, să vă vină în ajutor, dacă nu știți să începeți.

Faceți ca în ora misionară, diferitele grupări misionare să comunice experiențele lor prin diriginte.

Faceți și câte o scrisoare, despre experiențele făcute, pe cari o trimiteți Secretarului Conferinței pentru a fi comunicate altor Comunități, spre încurajare.

Completați în mod definitiv, tabloul cu comenzile pentru Săptămâna mare de Colportaj și trimiteți-l îndată la sediul Conferinței. Faceți ca fiecare membru lucrător să aibă un pachet de cel puțin 100 lei. Dumnezeu ne-a asigurat mai multe libertăți ca în trecut, să folosim, ca în aceste zile de primăvară, să aruncăm sămânța.

Frații predicatori și lucrători împreună cu Secretarul Conferinței sunt stăruitor rugați să vegheze pentru dezvoltarea lucrării în Săptămâna Mare.

Dep. Mis. Interne.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Martie 1929

Săptămâna a doua.

Subiect: „CREDINCIOȘIE FAȚA DE IDEALURILE NOASTRE”.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Cuvântare: „Dreptarul folosit de Dumnezeu față de omenire.
4. Cor sau muzică instrumentală.
5. Studiu: „Tânărul meu ideal”.
6. Poezie (după alegere).
7. Studiul: „Tânărul meu ideal”.
8. Lectură: „Idealuri și norme de conducere pentru tineretul nostru”.
9. Încheiere cu cântare și rugăciune.

Notă pentru Diriginte: Acest program se va pregăti cu mare îngrijire și cu multă atenție. Ar trebui să fie o adunare, care să aibă rezultatul, ca fiecare să-și propună din nou a se strădui pentru a deveni astfel, după cum este dorința Maestrului divin. Această adunare ar trebui să fie un mare ajutor

spiritual pentru fiecare tânăr care ia parte la dansa.

3. Cuvântare: „Dreptarul folosit de Dumnezeu față de omenire”.

În orice perioadă a vieții noastre sunt ore importante, dar una din cele mai însemnate este clipa, când băiatul a devenit june, iar copila fecioară, și stând la răspântia drumurilor, trebuie să ia hotărâri pentru veșnicie. „Este o oră însemnată, când medicul e silit a întrebuiți cuțitul, căci de el depinde moartea și viața pacientului. Este o oră însemnată, când urmează a se pronunța sentința cuiva la judecătorie, căci judecătorul știe, dacă face o greșală, un om nevinovat e spânzurat și o familie întreagă dezonorată”. Însă ora cea mai însemnată în viață nu e aceea, când ești pe masa de operație, nici când se pronunță sentința judecătorească a unei persoane, ci atunci, când ai ajuns la vârsta matură. În acest timp șoapta ajunge a fi auzită ca și glasul cel mai puternic; în timpul acesta

tochmai luăm hotărîri, cari ne conduc la succes, dacă sunt luate bine.

Pentru a începe o viață dreaptă, trebuie să modificăm toate după principiile divine, descoperite în Biblie, și să primim pe Isus în tinerețea noastră. „Dumnezeu se luptă cu noi din revărsatul zorilor“ zice Dr. Geikie. Dacă lășăm să treacă acest moment fără ca să ne hotărîm pentru Dumnezeu, înseamnă că am scăpat timpul, pe care Dumnezeu l-a destinat în mod deosebit pentru aceasta: căci, deși Dumnezeu vrea să ne primească în orice timp, totuș El ne caută în tinerețea noastră, ca întreaga viață să fie consacrată serviciului Său“. Trebuie să părăsim idea, că ar fi nevoie să așteptăm până ce vom îmbătrâni și vom avea peri albi spre a putea umple un loc în viață. Să ne hotărîm în timpul favorabil pentru a ajunge cele mai mari și înalte idealuri ale serviciului creștin.

Aproape în toate carierele pe apă și pe uscat, în lume și în Comunitate, tineretul a dovedit capacitatea și aptitudinea sa. Istoria ne dovedește acest adevăr. Newton a făcut multe din descoperirile sale pe tărâmul științei fiind abia de 25 ani. Literatura ne dă exemple multe că lucrările ei au fost făcute în zilele tinereții. Acelaș lucru îl întâlnim și în chestiunile religiei. Luther a făcut un bun început în opera vieții sale fiind încă tânăr și când a câștigat Germania pentru reformațiunea lui, avea 35 de ani. Melancton era de 21 ani când a apărut pe Luther și a obținut catedra de limbă elină la Wittenberg. Tot asă era cu Alexandru cel Mare, Napoleon, Lafayette, Whitefield, Wesley și femei ca Florence Nightingale și Frances Willard. Și în lucrarea noastră avem exemple multe, că elemente tinere ocupă posturi de încredere în așezămintele și lucrarea noastră în câmp. Tăria și energia tinereții produc minuni, când sunt consacrate lui Dumnezeu. Bătrânețea e tot atât de necesară ca și tinerețea; însă puterea cea vie pentru Dumnezeu, tineretul consacrat, nu șovăiește și nu aduce servicii pe jumătate.

Dacă ne-am hotărît pentru Dumnezeu, trebuie să răspundem la următoarea întrebare: Cum trebuie să fim ca să satisfac cerințele lui Dumnezeu?

Domnul judecă după cecece suntem și nu după ce avem aparență de a fi. O dovadă pentru acest lucru găsim în faptul, când Samuel a fost trimis în casa lui Isai pentru a unge un rege peste Izrael. Fiii lui Isai erau rugați să treacă pe dinaintea Profetului. El văzu pe Eliab, puternic, de o statură înaltă și de o înfățișare nobilă. Pe deplin convins el exclamă: „Negreșit unsul Domnului este aici înaintea mea“. Inșă Domnul zise: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui“. După ce

au trecut cei 7 fii ai lui Isai pe dinaintea Profetului, al optelea, un tânăr păstor, dar care era după placul lui Dumnezeu, fu uns ca rege, întreaga casă a lui Isai și chiar Profetul lui Dumnezeu, pricepând că „Domnul Se uită la inimă“. 1 Sam. 16, 6. 7.

În Biblie ne sunt date și alte exemple de persoane, cari au fost adevărați bărbați. Primul verset din cartea lui Iov ne arată un asemenea bărbat. Versetele următoare ne reproduc o convorbire între Dumnezeu și Satana, convorbire al cărei rezultat este, că Satana obține permisiunea să-l pună pe Iov la încercare. Iov a dus totdeauna o viață dreaptă și consacrată lui Dumnezeu, însă ispititorul se sili să sdruncine credințioșia servului lui Dumnezeu. Nenorociri veniau mereu peste Iov. Recolta sa fu distrusă, vitele îi fură omorîte, copiii săi fură luați, și totuș el rămânea neclintit. El își puse încrederea în Dumnezeu. Chiar când s'a infuriat femeia sa împotriva lui și-l sfătui să defaime pe Dumnezeu și apoi să moară, el totuș a rămas credincios lui Dumnezeu. Voința lui era tare, el nu se îndoi niciodată și era totdeauna gata, să asculte de Domnul, căci el îl cunoștea.

Dacă cineva e dispus, atunci nimic nu-l va împiedeca în călătoria sa spre cer. Lipsa, foamea, închisoarea, spânzurătoarea, sabia sau focul, sunt toate deopotriva neputincioase; căci în toate aceste lucruri putem fi mai mult decât biruitori prin Acela, care ne iubește.

Și Daniel este unul dintre acei puțini bărbați, cari nu sunt dojeniti niciodată în Biblie. Din tinerețea sa el umblă în dreptate. Versetul 8 în primul capitol al lui Daniel ne dă deslușirea vieții sale plină de succes. Acolo cetim: „Daniel s'a hotărît în inima lui să nu se spurce“. Această hotărîre dela început, l-a ferit în cursul întregii sale vieți, să nu se spurce la curtea babiloneană. O persoană, care este desemnată de Dumnezeu ca bărbat adevărat, se distinge printr'o hotărîre anumită. Aceste persoane nu mai pot fi influențate de orice vânt al prejudecății, prin orice sentimente sau păreri; ci viața lor, ca și a lui Daniel e dominată de principii. Persoane, cari au succes, și-au pus totdeauna o țintă, pe care voiau să o atingă, și un scop, care voiau să-l împlinească.

Calitățile următoare nu pot lipsi unui bărbat al lui Dumnezeu, căci ele aparțin dreptarului, de care Se folosește Dumnezeu: o inimă, care este dreaptă în ochii lui Dumnezeu, precum era cazul lui David, o încredere neclintită în Dumnezeu, dispoziția de a face voia Lui, cum o întâlnim la Iov, o țintă înaltă și o hotărîre fermă, cum găsim la Daniel.

Acela nu posedă favoarea Domnului, care nu vede pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, numit

și deseori Fiul omului. El este marele ajutor, omul cel desăvârșit, omul cel tare care a trăit vreodată, căci Dumnezeu nu măsoară tăria după mușchiulatura brațelor sau a pulpelor, sau după mărimea creierului din capul nostru, ci după starea sfințeniei, bunătății, și sincerității noastre. Tăria lui Isus nu e de natură fizică, ci de natură morală, și taina puterii Sale este iubirea.

Dumnezeu poate să acorde fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam ajutorul necesar, pentru a învinge toate greutățile și a ieși din toate ca biruitor. Prin El ne e posibil să ajungem acolo, încât să putem corespunde celor mai înalte cerințe, cari pot fi puse unui om nobil, și Domnul cere ca noi toți să ne străduim a ajunge această țintă.

5. Studiu: „Tânărul meu ideal”.

În ochii mei tânărul acela e ideal, care are principii hotărâte, care studiază cu zel, care posedă o țintă anumită a vieții și care nu poate fi reținut prin nimic să ajungă ținta sa. El e atent și politicos față de bătrânețe, binevoitor față de cei slabi și rățaciți, iubește, și nu aprobă prin tăcere vreo învinuire falsă. El e bărbat cum se cade și curat, un bărbat cu un simț fin pentru umor, un om cinstit în afaceri. El cunoaște limbajul stelelor, al copacilor și al naturii. Lucrul cel mai principal: el e un bărbat al rugăciunii și stă zilnic în legătură cu Domnul.

Un tânăr ideal după părerea mea e acela, la care cele patru părți ale caracterului, — cea intelectuală, fizică, spirituală și socială — sunt în mod egal dezvoltate și care urmărește cu succes un scop anumit în viață. Poate că ar mai trebui să mai adaug, că un bărbat ideal ar trebui să aibă o purtare cavalească.

El să rămână credincios principiului său chiar de s'ar nărui cerul și de-ar dispărea sub picioare pământul, care pare a fi de nestricat; el trebuie să fie în stare să privească colegii săi ca prieteni, chiar dacă nu-i de acord cu ei; el trebuie să recunoască, că acei, cari n'au aceleași păreri ca dânsul, sunt tot atât de serioși și sinceri ca și el.

Fizicul lui poate să nu fie atât de desăvârșit, însă el trebuie să fie în stare să se opună lumii cu curaj și să facă și să îndrăznească „toate, în orice loc și la orice timp pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru omenire”.

7. Studiu: „Tânără mea ideală”.

O tânără ideală după părerea mea e aceea, care iubește frumosul și se poartă conform cu acest principiu. Ea trebuie să fie curajoasă

și vioaie în priviri și fapte, însă totuși modestă în toate ce le întreprinde. Ea nu e mândră, inima ei e curată, nervii ei sunt tari, ideile ei sunt clare și vieața ei e curată. Ea trebuie să aibă voință și răbdare, să fie harnică și destoinică. Ea nu se lasă cumpărată cu argint sau aur. Ea ține făgăduința dată. Ea se îndreaptă cu aceeași certitudine spre principiul ei, ca și acul magnetic la polul lui. Mama e prietena ei cea mai intimă și ea e tovarășa tatălui ei; însă ea iubește pe Mântuitorul ei mai pe sus de toate și se bucură când Domnul îi cere ceva.

Virtuțile principale unei tinere ideale după concepția mea sunt: 1) să fie o creștină, 2) să fie sănătoasă, 3) să fie străduitoare. Ca o adevărată creștină, ea va posedă iubire, va fi politicoasă, atentă, compătimitoare, chibzuită, silitoare, răbdătoare, curajoasă, dezinteresată, cuviincioasă, discretă și în fiecare moment demnă de încredere și prietenie. Dacă-i sănătoasă, ea va fi veselă și vioaie, energetică, optimistă, va fi în stare să simtă cu alții și va ajuta aproapei ei care nu e așa talentată ca dânsa. Dacă-i străduitoare ea va posedă voință, va folosi ocaziunile ei și va cunoaște răspunderea ei. Ea va avea totdeauna un spirit viu și va iubi progresul, însă numai în măsura convenită unei creștine, dezvoltând mereu talentele ei cele mai de seamă.

Atârnă natural de starea inimii, dacă și în ce măsură va ajunge o tânără acest ideal. O femeie exemplară prețuește frumosul, și predilecția ei pentru frumos va fi și hotărâtoare pentru cei din jurul ei. Ea posedă însușirea de a găsi bucurie și fericire în lucrurile cele mai mici. Ea e dezinteresată, neocupându-se mai întâiu de toate cu gândurile ei proprii, și nu presupune că toate ce se povestesc se referă la persoana ei. Orizontul simpatiilor și interesele ei e atât de larg, încât orice ființă, cu care vine în atingere, se simte încurajată și liniștită ca prin vântul de primăvară. Comorile caracterului ei femeiesc sunt păzite cu îngrijire ca o moștenire a lui Dumnezeu, de care va da odată socoteală. Și gândul, că aceste daruri sunt dela Dumnezeu, și că ne-a făcut administratori peste ele, ne face să le prețuim, căci nici o femeie nu poate să atingă acest ideal, dacă nu rămâne în legătură cu Creatorul ei.

8. Lectură: „Idealuri și norme de conducere pentru tineretul nostru”.

Eră acum câteva secole, când o familie de Hughenoți, care ducea o viață fericită și temătoare de Dumnezeu în lumea muntoasă a Alpilor francezi, a fost izgonită din cauza

credinței sale din patrie și silită să se refugieze în Lumea Nouă. După trecerea marelui Ocean, ei sosiau în America de mijloc, o regiune tristă și pustie pe atunci, unde se așezară ca primii pionieri. Ce mare deosebire eră între patria părăsită și acest mediu nou. Unde mai înainte erau înconjurați de păduri verzi, livezi vesele și de sușitul păraclor, acum erau impresurați, cât cuprindea privirea, de stepa goală și monotonă. Dar ei nu se odihneau, ci lucrau ca și un sculptor, care, cugetând fără încetare la modelul său desăvârșit, scobește cu dalta lui dintr'un buștean de piatră brută o capodoperă minunată. Cinci, zece, cincisprezece ani au lucrat fără întrerupere și stăruitori, amintindu-și de patria lor frumoasă. Și după douăzeci de ani munca lor neobosită prefăcuse această stepă pustie într'un paradis înfloritor și plin de vieață.

De ce nu facem noi acelaș lucru cu vieața noastră? De ce nu o transformăm după modelul ceresc? De ce nu devine vieața noastră tot mai frumoasă și mai curată, la fel cum a fost înaintea izgonirii noastre din paradis?

Trăind Hristos pe pământ, El a dat oamenilor prin învățăturile Sale astfel de principii și idealuri cerești cari erau deopotrivă cu ale Sale proprii. Să mulțumim lui Dumnezeu, că ne-a apreciat ca și pe El însuși, că cere aceleași lucruri dela noi, ca și dela Fiul Său, și că în cer nu se măsoară cu două dreptare, ci ni se hotărăște: „Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“.

Însă Mântuitorul nostru nu ne-a arătat și a trăit numai El după aceste idealuri, dar ne dă putere să le ajungem și noi. Ce ne-ar folosi un ideal care nu l-am putea ajunge niciodată? Ce însemnătate ar avea o credință care n'ar privi niciodată față în față?

Numai atunci, când noi nu vom reprezenta numai niște copii nereușite, ci vom fi caractere originale ieșite din mâna Maestrului divin, va crede lumea că aceste idealuri cerești pot fi întrupate de oameni muritori.

Lumea de azi, cutoatecă își bate joc de tot ce-i curat, disprețuiește orice evlavie, se opune oricărei morale bune și leapădă credința adevărată, totuș ea cere și așteaptă toate virtuțile, dacă se caută o persoană de încredere sau o tovarășă bună de vieață. Însă cât de lipsită e nefericita noastră lume în tineri, cari ocupă o treaptă spirituală superioară și cari sunt pătrunși de idealuri și principii cerești. Spiritul profetic exprimă nevoia timpului nostru în cuvintele următoare:

„Cea mai mare nevoie a lumii este lipsa de bărbați, cari nu se las cumpărați sau vânduți, cari în cel mai adânc interior al lor sunt adevărați și sinceri, bărbați, cari nu se tem a da păcatului numele său adevărat, a căror con-

știință e tot atât de sensibilă față de datorie ca și acul magnetic față de pol. Bărbați, cari apără dreptul, chiar dacă s'ar nărui cerul“.

„Educația“, pag. 57.

Deă Dumnezeu că tineretul nostru advent să reprezinte în aceste zile din urmă întruparea și realizarea idealurilor biblice, ca toți, cari ne văd și ne observă, să se convingă, că în lumea noastră decăzută, a fi și a trăi sfânt, încă n'a devenit un ideal supraomeneș și de neatins.

Deaceea să înaintăm cu credință și cu nădejde către ținta noastră sfântă, până ce se va împlini odată speranța noastră de mult nutrită și vom vedea pe Isus în strălucirea și desăvârșirea Sa și vom fi ca El.

Săptămâna a patra.

Subiect: „O VIEAȚA DE SERVIRE.“

1. Cântare de deschidere, rugăciune și raport.
2. Lectură biblică: Mat. 25, 34—40.
3. Repetiție din Straja Dimineții.
4. Cuvântarea Dirigintelui.
5. Cor sau muzică instrumentală.
6. Studiu biblic și reflecțiuni asupra unor puncte din Spiritul profetic: „O chemare la serviciu“.
7. Cuvântare despre „Ocaziuni“.
8. Lectură: „Un prieten al celor săraci și lipsiți“.
9. Cântare de închidere și rugăciune.

Notă pentru Diriginte: Acest program a fost alcătuit cu scop de a arăta importanța serviciului creștin în vieața publică și ar trebui astfel executat, încât să stimuleze la o pregătire mai temeinică și să desvolte aptitudinea de a servi altora. Fiecare zi aduce cu sine tot mai multe ocaziuni pentru serviciu. În legătură cu aceasta se va da raportul lucrării făcute în săptămâna precedentă și se vor face planuri pentru o activitate mai întinsă în această lucrare.

4. Cuvântarea Dirigintelui.

Scopul acestei cuvântări este acela de a pune bazele programului de față. Arată spre Isus, marele exemplu, explicând că a întrebuițat cel puțin 2 treimi din timpul Său spre a alina dureri. Sora White a zis că „Isus a întrebuițat din timpul serviciului Său mai mult pentru vindecarea bolnavilor, decât pentru predicare“, un fapt care ne dovedește câtă atențiune a dat nevoilor celor suferinzi. Nu putem aștepta să câștigăm oameni pentru adevăr, dacă sunt flămânzi, suferinzi și îndurați frigul. Primul lucru, care trebuie făcut pentru a arăta iubire creștină este de a înlătura nevoile. Spre ilustrare să servească cazul următor:

În timpul războiului un predicator militar a trecut peste câmpul de luptă și a văzut un soldat, care zăcea rănit pe pământ. El a scos Biblia sa și aplecându-se asupra celui rănit l-a întrebat:

„Ai vrea să ascuți, dacă ți-aș ceti ceva din Biblie?“

Rănitul a zis: „Mi-e sete și aș vrea mai puțin de toate să beau puțină apă“.

Predicatorul pleacă repede și aduce apă.

„Ați putea ridica capul meu și să puneți ceva dedesubt?“

Predicatorul și-a scos pardesiul, l-a înfășurat, a ridicat cu îngrijire capul celui rănit, punând pardesiul său ca pernă sub capul lui oboșit, ca să se poată odihni pe el.

„Ce bine ar fi“ a zis rănitul, „dacă aș avea acumă cu ce să mă acopăr, căci mi-e frig“.

Predicatorul putea să facă numai un singur lucru și l-a făcut și pe acela: și-a scos haina și a acoperit pe cel rănit. După ce a făcut aceasta, rănitul și-a îndreptat privirile spre el, zicându-i: „Dacă se găsește scris în cartea acesta, că vreun om a făcut acelaș lucru altuia, pe care mi l-ai făcut d-ta mie, atunci aș vrea să aud și eu ceva dintr'ansa“.

6. *Studiu biblic și reflecțiuni asupra unor puncte din Spiritul profetic: „O chemare la serviciu“.*

1) Hristos a lucrat individual: Ioan 3, 1—21; 4, 4—42.

2) Planul lui Hristos pentru urmașii Săi: Ioan 20, 21; Mat. 4, 19.

3) Motivul pentru câștigarea sufletelor: Marcu 16, 15. 16.

4) Pregătirea pentru acest serviciu: Isa. 61,1.

5) Răsplata lucrătorului individual: Dan. 12, 3; Prov. 11, 30; Ps. 126, 5. 6.

1. O lucrare pentru toți.

„Să facem și noi lucrarea pe care au făcut-o ucenicii. Fiecare creștin să fie un misionar. Plin de compătimire să slujim acelor, cari necesită ajutor, și cu un zel dezinteresat să căutăm a alina durerile omenirii suferinde. „Pe urmele Marelui Medic“, p. 106.

2. Pe urmele Sale.

„Mulți cred, că ar fi un mare privilegiu, de a vizita locurile vieții lui Hristos pe pământ, de a umbla pe drumurile pe cari a mers El, de a privi lacul, unde învăța de preferință și de a vedea colinele și văile, spre cari s'au îndreptat privirile Lui de atâtea ori. Însă nu este nevoie să mergem la Nazaret, la Capernaum sau la Betania pentru a umbla pe urmele lui Isus. Noi vom găsi urmele Sale lângă patul de boală, în colibebe sârmanilor, pe străzile ticsite ale orașelor mari și în toate locurile unde inimi omenești au nevoie de mângâiere“. *Id.* p. 107, 108

3. Drumul pe care se pot ajunge suflete.

„Numai metoda lui Isus va avea succes în câștigarea sufletelor. Mântuitorul S'a amestecat între oameni, ca unul, care doriă numai binele lor. El și-a exprimat compătimirea Sa pentru ei, și ajutându-i în nevoi a câștigat încrederea lor. Pe urmă le-a zis: „Urmează-Mă!“

4. Tineretul, o mână de ajutor a lui Dumnezeu.

„Domnul a hotărît ca tineretul să-l servească, ca o mână de ajutor. Dacă el l s'ar consacra în fiecare Comunitate, dacă s'ar lepăda de sine acasă, dacă ar micșora grijile mamei, ar găsi mama timp de a face vizite în apropiere și dacă se oferă ocazie, ar putea să fie însuș tineretul de ajutor, făcând mici servicii de caritate și aducând la îndeplinire însărcinările încredințate. Cărți și Reviste, cari tratează despre sănătate și cumpătare, ar putea fi duse în multe case. Răspândirea acestei literaturi este un lucru foarte important, căci în acest chip poate fi transmisă tuturor cunoștința despre tratarea bolilor, un fapt, care ar fi o mare binecuvântare pentru acei, ce n'au mijloacele necesare spre a plăti un medic“. „Sfaturi pentru sănătate“, p. 428.

7. Cuvântare despre „Ocaziuni“.

Invitați pe cineva să dea un raport asupra activității creștine a „Cercului Tinerimii“ și faceți planuri noi pentru viitor.

8. *Lectură: „Un prieten al celor săraci și lipsiți“.*

„Chinezul Gordon“ l-au numit, și el a meritat într'adevăr acest nume. Fără nici o teamă a pășit în fruntea armatei chineze cu un baston de bambus în mână sa. China se află în lupta cea mare, care eră urmarea răscolii Taiping. Fostul diriginte școlar, care avusese viziuni și visuri, s'a proclamat singur ca rege „Tien Wang“, regele ceresc, și strângând o ceată de bandiți și exilați a lăsat pretutindeni pe unde trecea ogoare pustiite și orașe arse. El a cucerit ținuturile cele mai vechi și cele mai bogate ale Chinei și odată a intrat chiar portul Șangai sub stăpânirea lui. Zece ani a stat țara sub terorismul acestei pustiiri. Soșise timpul pentru ca să se scoale un conducător.

„În cele din urmă negustorii din Șangai au strâns o armată. Mai întâiu nu au fost decât o plebe neorganizată, până ce au rugat pe tânărul maior Gordon să ia comanda. El a înstruit unitățile și i-a condus. Puteai să-l găsești totdeauna în fruntea trupelor sale. Niciodată nu a însărcinat pe cineva cu executarea unui lucru, de care s'ar fi temut el singur. Acesta a fost principiul chinezului Gor-

don, și acestui principiu el a rămas credincios întreaga sa viață. Prin faptul că se află totdeauna în fruntea armatei răsvrătitoare a chinezilor fără sabie sau revolver, arătându-se față de toți politici, însă totodată și hotărât, el a câștigat admirația și încrederea lor. Și prin acest lucru el a făcut minuni.

Secretul se găsea în faptul, că „chinezul Gordon“ a iubit pe cei apăsați. El a fost totdeauna un apărător al acelor, cari suferiau vreo nedreptate, și prin rugăciune și-a ajuns ținta. Când totul a fost terminat, Imperiul i-a oferit bogății și onoruri însă el le-a refuzat. Reîntorcându-se în Anglia a vrut și acolo să stea retras, căci și această fără încercă să-l onoreze pentru vitejia sa. În urmă s'a dus într'un cartier sărac al Londrei pentru ca acolo să supravegheze niște lucrări de întărituri. Mai mult decât clădirile l-au interesat însă nevoile cele mari ale celor din jurul său. Orele sale libere le întrebuița pentru a face vizite pela case și a sătura pe cei flămânzi. Pe mulți copii, găsiți de el pe stradă, i-a spălat, i-a curățat, i-a îmbrăcat, i-a sărutat, și i-a odihnit în propria sa casă. El a început să înființeze cursuri serale și i-a instruit. El a găsit lucru pentru ei și a făcut dintr'ânșii oameni destoinici. El se lipsia pe sine de hrană numai ca să aibă de unde da și altora. El purta haine vechi. Într'o zi a dispărut medalia pe care i-o dăduseră recunoscătorii chinezi. După mulți ani a fost regăsită și s'a putut constata, că Colonelul Gordon o vându-se cu 50 dolari, după ce mai întâiu îndepărtase inscripția măgulitoare depe ea. Această sumă a trimes-o pe urmă celor ce suferiau de foame la Manchester.

Mai târziu a fost chemat la o lucrare și mai mare. El a fost trimes în Africa centrală pentru a stârpi negoțul cu sclavi. Acolo a cucerit inima triburilor sălbatece și înverșunate, cari nu cunoscuseră până atunci decât numai cruzime și asprime. După ce aceste seminții au făcut cunoștință însă cu Colonelul Gordon, au început să recunoască cum că mai există în lume amabilitate, bunăvoință, drept și dreptate. Ne putem închipui cum călăria cu cămila peste mii de mile în pustiu sau pătrundea în interiorul deșeurilor. Vedem cum suportă o climă foarte periculoasă numai pentru a putea salva câțiva sărmani negri dela moartea de viu a robiei. Despre lucrarea sa el a scris următoarele: „Sunt de tot singur și-mi place. Mă sprijinesc pe Domnul, care-mi ajută în orice greutate“.

Și aci el a făcut din nou minuni, cu ajutorul lui Dumnezeu. El a început un comerț și a înlăturat sclavia. În cele din urmă și-a lăsat viața la apărarea unui oraș împotriva

fanaticilor pusiului. El ar fi putut să scape, însă n'a vrut să-l lase fără ajutor, pe acei cari îi arătaseră toată încrederea lor. El a fost credincios până la moarte; credincios față de Dumnezeu și credincios față de cei sărmani și lipsiți“.

Pe cale am pornit și eu.

Pe cale am pornit și eu,
Și merg mereu încrezător,
Căci dacă sunt cu Dumnezeu
Știu că voiu fi biruitor.

În urma mea vreau să las tot
Ce nu-i pe voia Celui Sfânt,
Spre-a duce-o viață ca-a Lui în tot,
Și-a mă'nfiă depe pământ.

Deși pe cale's suferinți,
De multe ori lacrimi și-amar,
Dar știu că ingerii cei sfinți
Mă duc spre marea de cristal.

Mergând pe cale spre cer sus
O voce-aud în drumul meu,
E vocea blândului *Isus*
Zicându-mi: „Vino fiul Meu.

„O! Vin iubitul Meu copil,
Tu pune pasul, *Eu* ți-ajut,
Și de-i fi blând, de-i fi umil,
Puteri de viață-ți împrumut.

Căci nimeni altu'n lume nu-i
Atât de bun și de milos,
În alt nădejdea să nu-ți pui,
Decât în El, *Isus Hristos*.

Policiori-Buzău.

Stoica Mihai.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director
și Red. resp.: } ȘT DEMETRESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin Str. Labirint 116.

București IV.

„CURIERUL MISIONAR”.

Curierul este foaia, în care comunitățile pot istorisi experiențele făcute în lucrarea Domnului.

Presbiterul este ținut, să vorbească despre modul părintesc, cum și-a organizat comunitatea, pentru ca fiecare membru să poarte o parte din răspundere în câștigarea de suflete și răspândirea Soliei.

Diaconii să ne scrie despre experiențele făcute în rugăciune și stăruință, pentru reînvierea celor desnădăjduți sau oboșiți și mângâierile aduse în desnădejde, în boală și în lipsuri grele.

Cassierii pot vorbi despre binecuvântările constatate printre membrii, ce s’au dovedit credincioși în administrarea avutului încredințat lor de Domnul.

Dirigintele lucrării misionare are în special — prin bogatele experiențe, câștigate în lupta pentru ducerea Soliei — să comunice altor comunități succesele, pe cari Domnul le oferă celor, ce luptă cu curaj în misiunea de salvare, încredințată lor. Este încurajator, să vedem rezultatele unei sfințite ascultări, prin punerea în valoare a talentelor după rândurile organizației în comunitate.

Dirigintele Școlii de Sabat are frumoase ocaziuni de a constata, că luând în mână atribuțiunea sa, de a îngriji ca fiecare să parti-

cipe la binecuvântările oferite în Școala de Sabat, a valorificat talentele, câștigând noi membri pentru Școala de Sabat, pe cari nu-i neglijează, de a-i pregăti pentru comorile cerești.

Tineretul are paginile deschise pentru binecuvântatele lor experiențe, la cari Domnul îi cheamă așa de stăruitor: „Vă scrim vouă tinerilor, pentru că sunteți tari.....”

Tabita ne poate oferi material bogat, organizând și dând de lucru în lungile nopți de iarnă surorilor, cari vor să bucare prin truda lor pe cei în lipsă și suferință.

Curierul nu trebuie să lipsească din casa creștinilor Adventiști. Prin Curierul, frații vor fi ținuți la curent cu mersul soliei în lumea întreagă.

„Ai carte, ai parte”, zice un proverb bătrânesc și cine cetește Curierul, va lărgi orizontul său spiritual, fiind în continuă legătură cu „Incheierea Lucrării” care trebuie să găsească sfințit pe fiecare.

Curierul Misionar este ca untdelemnul în candelile fecioarelor cuminte.

Vă îndemn fraților, țineți-vă la curent cu mersul lucrării lui Dumnezeu, căci Impărăția lui Dumnezeu este la ușă.

Glasul Curierului.

Raport asupra Școlii de Sabat în anul 1928.

Școala de Sabat se prezintă pe Conferințe după tabloul de mai jos. Ne-am hotărît să aducem în fiecare Sabat câte un leu mai mult pentru a contribui

la încheierea lucrării de salvare a concetățenilor noștri.

CONFERINȚA	Numărul membrilor din Școala de Sabat	Darurile celor 12 Sabate	Sabatul 13	Numărul Școlilor
Muntenia de Vest	2771	472.583	143.143	50
Muntenia de Est	1495	166.058	40.967	36
Moldova de Nord	2085	168.547	52.258	40
Moldova de Sud	1099	73.481	20.540	20
Transilvania	2615	219.848	68.882	107
Banat	1113	103.229	40.813	35

În comparație cu anul 1927 Domnul ne-a binecuvântat în acest an cu privire la daruri printr-un

plus de 111.977 lei în cele 12 Sabate, iar în Sabatul 13 cu 19.406 lei.

Cine știe unde se află următoarele surori: Maria Ivașcu și Ioana Ivașcu, membre ale comunității Constanța-oraș, Heana Cibuc din Basarabia și Hermine Girscht din Transilvania, membre ale comunității Viile-Nou, este rugat să comunice adresele la fratele W. Steinmeier, Constanța-Viile-Nou.

O soră împovărată cu mulți copii, face rugămintea dacă poate cineva să-i vină în vreun fel în ajutor în privința copiilor săi: o fetiță de 12 ani, o alta de 4 ani jum., un băiat de 10 ani și altul de 8 ani. Cei ce ar voi să se intereseze sunt rugați a se adresa chiar sorei: Iuliana Noghi, Cazarma mare, Fabrica Nehoiu, Jud. Buzău.

Deasemenea rugăm ca cei cari știu ceva despre sora Filița Vasile, membră a comunității București-Belu, să comunice fratelui Alecu N. Darie, Bulevardul Basarab 157, București 2.

NECROLOG.

Fr. *Ioan Hrițcu*, membru al comunității Dobrobani, și fiind în etate de 80 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă. Fratele a rămas până la sfârșit cu speranța de a putea vedea pe Domnul la venirea Lui.

Fr. *Cost. Țibuleac*, din comunitatea Botoșani, grupa Rădeni, în vârstă de 48 ani, în urma unei boli a adormit în Domnul. În tot timpul boalei, el spunea fraților: „De acum ne vom vedea pe noul pământ”.

Dea Domnul ca să ne putem găsi cât mai mulți acolo.

Botoșani

N. Voinea.

În ziua de 25 Decembrie a adormit în Domnul fiul fratelui Ilic Gh. Radu. În rândurile celor înviați la prima înviere sperăm să fie și el.

C. Stoica.

Fratele Gheorghe Tomescu, în etate de 26 ani, din comuna Milcoi jud. Argeș, membru al comunității R-Vâlcea, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 23 Noem. 1928.

R-Vâlcea.

S. Ștefănescu.

Ca om sărac, mereu pribeag.

Trd. D. Florea

F. E. Belden

1. Ca om să - rao, me - reu pri - beag Ve - ni la noi Dom - nul din mă - ri - re.
2. A fost co - pil, blând și u - mil Cu - noaș - te bi - ne co - pi - lă - ri - a
3. Ce - mi - nu - nat, răs - cum - pă - rat Eu, tu și el, prin al Lui scump sîn - ge

De - ce - a lă - sat, tro - nul bo - gat Și S'a năs - cut în in - jo - si - re ?
Ne va'n - gri - ji, de - L vom iu - bi Gla - su - l do - mol dă măn - tu - i - rea.
Chiar vi - no - vați, vom fi spă - lați De ce e rău, El ne va șter - ge

REFRAIN.

Da ne - a iu - bit I - sus ne - sfâr - șit. Și pen - tru noi El S'a jertfit. O! cât ne - a iu - lit

Bible object lessons and songs.